

ИДЕАЛИТЪ

ЦѢНАТА
на
в. „ИДЕАЛИТЪ“
е:

В България за год. [26 бр.]	4 лева
За шесть месеци	2.50
три	1.50
ВЪ СТРАНСТВО:	
За година	5 лева
шестъ месеци	3 „
три	2 „

Неплатени писма не се приематъ.
Абонаменти въ предплата.
Единъ брой 20 стотинки.

ВСИЧКО
Що се отнася до вѣстника: писма, рѣкописи, пари и пр., да се исправа до стопанина **Н. Д. Ковачевъ** въ Плѣвень.
Неупотребени рѣкописи връщатъ се обратно, само ако сж придружени съ нужднитъ за това пош. марки.
За обявленията на сѣд. пристави се плаща по 5 ст. на дума, ако се публикуватъ по три пжти, по 3 ст. За части по 5 ст. на дума въ 4-та страница, а за първата по 10 стот. За срочни (шестмѣсечни или годишни) обявления се правятъ важни отстъпки.

ПОЛИТИКО-ИКОНОМИЧЕСКИ И КНИЖОВЕНЪ ВѢСТНИКЪ

Зорница М. Сръброва
Никола Д. Ковачевъ
Винчани.
Свищовъ, 2-ий Юлий 1895 г.

Д-ръ **Т. ЖИВКОВЪ** се прехѣсти въ къщата на г. Иванчо Мочовъ, до г. Д. Д. Маждраковъ. 2 — 2

Окржж. Акцион. Търгов. Занаят. Дружество „СИЛА“
Въ гр. Плѣвень
Утвърдено съ Височайшии указъ, подъ № 86 отъ 27-ий Априль 1895 год.

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 116

Управителния Сѣвътъ, въ засѣданието си отъ 22-ий Юний т. г. като взе прѣдъ видъ достатъчнитъ срѣдства и капитали, съ които располага вече Дружеството и искренното му желание за да утърве дрѣбнитъ търговци и занаятчий отъ чрѣвъ-мѣрно високитъ лихви, които плащатъ на разни експлоататори лихвари, рѣши:

1. Отъ 1-ий Юлий т. г. да се намѣлжтъ лихвитъ по всичкитъ операций на Дружеството отъ 12 % на 10 % годишно.

2. Срѣщу специални текущи смѣтки на разни търговци и занаятчий, Дружеството да взема 10 % лихва годишно, а да плаща 8 %.

3. На разни влогови които би ввели нѣкой търговци, занаятчий и др. частни лица, да плаща 6 % за безсрочни влогови 7 % за шестмѣсечни и 8 % за годишни и повече отъ година.

4. До второ распорѣждане отъ страна на Дружест. да се извършватъ само операциитъ прѣдвидени въ чл. 17 букви А, Б, В, Д, Е, Ж, З и И отъ устава на Дружеството.

Освѣтъ това Дружеството извѣстява, че има за распродаване още отъ акциитъ си, което распродаване ще трае най късно до 31-ий Декември т. г. когато окончателно ще се прѣкрати продажбата.

При това Дружеството умолява всички г. г. търговци и занаятчий, отъ Плѣвненския Окржжъ, да се възползуватъ отъ улесненията, които имъ дава то, като се осмелява да ги увѣри че то е взѣло всички мѣрки за да се извършва всичко бързо, точно и съ най голѣма аккуратностъ. Като ще отпусна заеми на всѣки търговецъ и занаятчий, който му прѣдстави добра и здрава гаранция.

За по обширни разяснения всѣки може да се отнесе въ Кантората на Дружеството, която се помещава на жгала на Читалищното здание.

гр. Плѣвень, 28-ий Юний 1895 год.

ИДЕАЛИТЪ НА НАШЕТО ВРѢМЕ.

Ний казахми, че отъ втората годишнина въ вѣстника си ще почнемъ печатанието въ подлистникъ прочутия съврѣмененъ романъ „Идеалитъ на нашето врѣме“ отъ *Захерг Мазоха*. За да си състави читателя прѣдварително, какво-годѣ понятие за важността на този романъ сметохме за нужно да прѣдадемъ чувствата, които сж възбуждали автора при написване романтъ „Идеалитъ на нашето врѣме“.

Въ натура сж изложени вещитъ: прехвалената лжжа да се подкошава, а правдата която неприятно затрогва первитъ, и възбужда ужасъ и отврѣщение да се въсцари и човѣчеството. Мирътъ е жеденъ за измама и очаква отъ Поета повече, отъ колкото отъ всѣки друго.

Много е вѣрно описалъ *Николай Гоголь* въ своите „*Мъртви души*“ поета-идеализатора: „Той е замѣгилъ съ упоителенъ пушакъ людскитъ очи; чудно ги е подлѣстилъ, като скри печалното въ живота и имъ показа прѣкрасния човѣкъ. Всичко, рѣкопळे, върви слѣдъ него и бърза подиръ тържественната му колесница. Великъ, всемирненъ поетъ го наричатъ, лѣтящъ високо надъ всичкитъ други гемии въ мѣра, както лѣти орела надъ другитъ високо лѣтящи. При самото му име, вече се растреперватъ младитъ, горѣщи сърдца; ответни слъзи блѣщятъ на всички въ очитъ. Нѣма равенъ по силата му!... — Продѣлжава той, — Не такава е дѣлбата и друга е сѣдбата на писателя, който се осмѣли да извади найве всичко, което ежеминутно е прѣдъ очитъ и на какво не гледатъ равнодушнитъ очи — цѣла страшна, потресающа тива отъ дрѣбности, омотавши нашия животъ, цѣла дълбочина отъ студени, раздробени, всѣкидневни характери; съ които е препълненъ нашия горчивъ и труденъ пжтъ тукъ на земята — и, съ яката сила на неумолимъ рѣвачъ, да дързне да ги изложи релефно и свѣтло на всѣнароднитъ очи! нѣма да има народни рѣкоплекания, нѣма да види признателни слъзи и единодушненъ вѣсторгъ отъ развѣлнованитъ имъ очи; къмъ него нѣма да се затече да го посрѣщне шеснадесетъ годишната дѣвица съ замаяна глава и геройско увлечение; нѣма да избѣгне, най-сетнѣ, съврѣменния сѣдъ, който ще нарече нищожни и долни неговитъ галени създания, ще му отведе прѣзрения жгълъ въ редътъ на писателитъ, оскърбялющи човѣчеството, ще му придаде качеството на изобразенитъ отъ него-герои, ще отиѣме отъ него и сърдцето и душата и божественния пламъкъ на таланта.“ И романтъ „Идеалитъ на нашето врѣме“ не избѣгва пристрастния сѣдъ на съврѣменнитъ, като се утешава авторътъ му съ изрѣчението на великия Франкфуртски мѣдрецъ: „Съврѣменното поколение, т. е. тѣпата цѣлана се придържа въ съставенитъ отъ нея понятия, и затова произвѣденията съ съврѣменна тенденция се ползуватъ съ бързъ и голѣмъ успѣхъ; тѣзи сѣжитъ произвѣдения слѣдъ изминуванието на нѣколко години, ставжтъ негодни остарѣли, защото сж се измѣнили съврѣменнитъ понятия, които сами имъ сж придавали цѣна. Вѣчно сж млади и вѣчно сж прѣсни само тия произвѣдения, които сж създадени отъ живота, отъ приро-

дата, тѣ не принадлежатъ на никакво поколение; тѣ принадлежатъ на цѣлото човѣчество, и ако съврѣменното поколение, подъ което тѣ не се стараятъ да му угаждали, се относи къмъ тѣхъ студено, тѣй като тѣ положително или отрицателно разоблачаватъ неговитъ заблуждения, за това пакъ отъ друга страна тѣ никога не можтъ да овѣхтеятъ ала и въ покжсното врѣме говорятъ, както и по напрѣжжъ прѣсно и вѣчно ново“. Въпросния романъ е вземненъ непосредственно изъ животътъ и разбира се, не само не лѣщи съ модната тенденция на нѣмската литература, но и въобще всѣцѣло, отказва се отъ прѣданията на Нѣмската проза:

Единъ пжтъ се осмѣли поета въ Германия да извади въ романтъ си настоящи люде вмѣсто кукли, движими отъ съврѣменни понятия, и се подхвърли за това, подъ проклятието на нѣмската критика и нѣмскитъ фарисеи, ала за това отъ друга страна очуди цѣла Европа. Той бѣше *Гете* и негова „*Вертеръ*“, примѣра му непослѣдваха, та и самъ той слѣзе отъ този здравъ пжтъ въ всичкитъ си понататѣшни романи и се изгуби въ аллегориятъ и отвлеченоститъ.

Най-обективния и най-остроумния изъ критицитъ на Франция, може би и на цѣла Европа, *Амедей Ашаръ* сравнява добрия романъ съ „*нравственния Ландшафтъ*“. „Посрѣдствомъ романтъ“, говори той, „може да се проникне въ самото сърдце на нацията, романтъ ни запознава съ нейнитъ привички вкусове, слабости, съ най-дълбокитъ инстинкти и прѣходящи страсти. Перспективитъ се измѣняватъ, ала човѣкътъ остава, все сѣщитъ, съ своето чувствително сърдце.“

Ако това почти безъ исключение е вѣрно относително Английския и французски романъ, ако това може да се признае относително мнозина Французски, Италиански, Испански, Шведски, Американски, Холандски и даже Маджарски романи, то напротивъ, трѣбва да съзнаемъ, че даже най-добритъ нѣмски романи не ни запознаватъ, ни съ нѣмеца като човѣкъ, нито съ нѣмския народъ.

Нѣмскитъ романи сж изключително продукти на фантазии, никога — картини истински. Нѣмския расказвачъ не умѣе да наблюдава, нарисова, той умѣе само да съчинява повече или помалко сполучливо, като сѣди на писменната маса. свѣтътъ прѣдъ него е освѣтленъ не отъ слънцето, а отъ неговата работническа лампа. Той само украсява или измислюва, и само рѣдко му се вдава, да види нѣщата така, както си сж тѣ.

Къмъ тази неспособностъ на нѣмскитъ писатели праведно да изображаватъ людето въобще се нѣмцитъ въ особенностъ, къмъ този враждебенъ недостаткъ напоследне врѣме се присѣдини и тенденцията.

Най отвратителния византизмъ се распространява както въ нашия политически животъ, така и въ нашата литература. Като отговаря на облачния, глоцѣощъ отъ теотението германизмъ, съврѣменната литература вече не се задоволява отъ обоготворението на всичкитъ покойници и побѣдоносни съврѣменници, *Фридриха Великия* и *Бисмарка* не, къмъ историята на отколѣ-миналитъ врѣмена (френтаха „*предки*“) и дадне на стариннитъ героически пѣсни (*Юрдана* „*Нибелунги*“) искрено прилѣпватъ *хохенцолерската легенда*

BT
BT

BT
BT

BT
BT

BT
BT

BT
BT